

TOMIS

REVISTA EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

= CEL CE VA BEA DIN APA PE CARE O VOIU DA EU
NU VA ÎNSEȚA ÎN VEAC = IOAN. IV. 14 =

SUMAR

La început era cuvântul de Vicar Gr. Dumitrescu. —
Invierea Domnului de Diac. A. V. — Treizeci de arginți
de Preot. G. Znogoveanu. — Geneva?... sau Golgotha?...
de Bumbac Ștefan. — Despre post de Pr. Mișache Du-
mitrache. — Odată pe săptămână să nu cinăm! de Ic.
Stavr. Ath. P. Magearof. — Isvorul vieții este Dumne-
zeu de Pr. Gh. C. Paul. — Înainte de C. N. P. — Luați
Pomineata de Pr. Em. Mărculescu. — Diverse.

Conducerea Revistei

Comitetul diriguitor :

Director: **VICAR GR. DUMITRESCU**

Redactor: **DIAC. AR. VÂRNAV**

Membrii :

Ec. Gh. N. Ionescu
„ *V. Georgescu*
„ *C. Popescu-Palas*
„ *I. Grigorescu*

Colaboratori :

Ec. M. Rădulescu-Ștefănești-Ialomița ; Ec. Gh. Popescu-Ur-
ziceni ; Pr. Gh. Vasilescu-Znagoveanu ; Pr. N. C. Munteanu-
Muntmarg-Scorțeni-Bacău ; Pr. I. Popescu-Ialomița ; Ec. I. V.
Pascu-Focșani-Putna ; Ec. I. Ciolca--Ialomița ; Pr. George Petre
Ialomița ; Pr. Grivas D. Cruceanu-Hagiu-Doctorand — Cernica
Ilfov ; Pr. I. O. Popa-Ialomița ; Ic. Corneliu M. Grumăzescu-
București ; Ath. P. Magearof, superiorul bisericii Sf. Alexandru New-
sky-Sofia ; C. Georgescu-Obrejița—R.-Sărat.

*

Se primesc spre publicare articole și dela alte persoane.

Ele vor fi scrise citeț și pe o singură pagină.

Schimbul de reviste, trimeri de articole, abonamente și orice
corespondență se va adresa Revistei „Tomis“, la Sf. Episcopie.

Abonamentul

1 an pentru preoți, episcopii și abonații particulari 120 lei

„ pentru cântăreți 100 „

TOMISUL

FOAIE OFICIALĂ EPARHIALĂ

SUB PATRONAJUL PREA SFINȚITULUI
EPISCOP GHERONTIE

LA ÎNCEPUT ERA CUVÂNTUL

Sfinții Părinți au rânduit ca în ziua cea mare a Creștinătății — Invierea Domnului — să se citească, la Sfânta Liturghie, din capitolul întâi al evangheliei scrise de către Sfântul Ioan Teologul.

Primele cuvinte ale acestei evanghelii sunt și cele ale lui Moisi din Cartea Facerii : „La început“.

De acolo cronicarii noștri vor fi luat pildă, ca să meargă cu începutul istoriei neamului românesc tot mai înapoi, căutând un descălicat mai vechi, care să fie cel dintâi.

La început, zice Moisi, a făcut Dumnezeu cerul și pământul ; dar, *la început*, zice Sf. Ioan : „Cuvântul exista și Cuvântul era la Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu“ ¹⁾.

„Cuvântul“ este Mântuitorul Hristos, subiectul Evangheliei sale. Prin „Cuvânt“, Dumnezeu a creiat lumea ; prin „Cuvânt“ a vorbit lumii. Despre El, Sf. Evanghelist Ioan ni spune :

- 1) Că există dintru început ;
- 2) Că era cu Dumnezeu ;
- 3) Că era Dumnezeu.

Invierea Sa din morți probase afirmația ultimă ; iar aceasta cuprindea implicit pe primele două.

Lumea păgână de pe atunci, stăpânită de ideologia greacă, ajunsese, prin descoperire firească, ²⁾

1) Καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος. Aci θεὸς are rol de adevădativ.

2) Filosofii păgâni, dupăcum ajunseseră prin revelație naturală la ideea de Dumnezeu absolut, totuși platonismul și stoicismul, Filo, întrevăd un „logos“, dar departe cu totul de cel creștin.

să știe ceva—prea puțin—despre „Cuvântul-logos“ ; dar Evanghelia Sfântului Ioan i-a fost revelațiune divină și desăvârșită.

Dupăcum Sfântul Apostol Pavel predicase în Athena pe „Dumnezeul cel necunoscut“—cărui a se ridicase templu numai din superstiție, ca să nu rămână nicio zeitate neadorată și deci neîmpăcată — făcându-l cunoscut Athenienilor, totașa Sfântul Ioan li descopere pe adevăratul „logos“.

Ei cunoșteau un „logos“ care era *rațiunea supremă*, orânduitoare a ideilor deja existente, dar nu cunoșteau pe „Logosul-Dumnezeu“, Creiator al lumii, care să se întrupeze, ca să arate că și pe pământ poate să existe „*omul ideal*“.

Logosul lor era rece, indiferent față de lume ; de aceea când filosofii păgâni află pe Dumnezeu-Cuvântul, care este iubire, lumină și căldură, îi îmbrățișează învățătura și-și găsesc liniștea sufletească, zadarnic căutată în filozofiile vechi.

Omul superior s'a frământat totdeauna cu mintea să afle singur taina ce se petrece cu el, să știe toate tainele lumii. Prin propriile lui forțe, i-a fost zadarnică truda, căci obosit de cercetare, a exclamat : ignorabimus,

Iisus-Cuvântul însă, a vorbit omenirii și i-a desvăluit totul. Acum sufletul creștinului este liniștit, căci știe de unde vine și unde merge. Această problemă pentru el e deslegată și nu-i mai frământă mintea, decât un singur gând : Să poată urma calea arătată.

Viața însă este o energie, care frământă pe om și îl împinge la activitate. Chiar când trupul a căzut de oboseala zilei, sufletul încă lucrează. Toată această muncă are nevoie de o *rațiune conducătoare*, pentruca sbuciumul vieții să nu rămână zadarnic, sau să alunece pe căi piezișe, aducând pieire trupească și sufletească.

Ni trebuie dar o călăuză. Iisus-Cuvântul ni-o va da, căci El a zis : „Eu am venit ca lumea viață să aibă și mai mult să aibă“.

Pilda vieții sale ni arată că trebuie să dăm vieții

un scop : să ni` creiem un ideal. Când omul are o țintă spre care tinde, toate eforturile și le va îndrepta într'acolo. Atunci munca îi este mai ușoară și lumea mai dragă. Necazurile și piedicile ce i se vor pune, nu-l vor opri în drum, nici nu-l vor birui. Omul călăuzit de Iisus-Cuvântul nu va fi niciodată un învins, căci adevărul nu poate fi înmormântat.

Sunt însă mulți de cei cari nu cunosc lumina Evangheliei Mântuitorului. Și la aceștia, viața este tot energie ; dar ea nefiind călăuzită spre bine, își creiază idealuri din orice gând rău și ei devin pierduți pentru lume.

Dar și pentru ei Mântuitorul a venit. Și lor li-a spus : „Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați și veți afla odihnă sufletelor voastre“. Mulți dintre ei, i-au auzit glasul și mergând la El, s'au simțit chemați la o nouă viață : au înviat din morți.

De aceea, sunt vinovați toți acei cari numesc pe unii din semenii lor „pleavă“ a societății. Iisus poate ridica și din pietre, pe fiii lui David și minunea aceasta deseori s'a petrecut.

Cât de înaltă este această învățătură creiatoare de vieți !

Morala celor slabi, deci nu e imorală, cum o numea Nitche ! Imorală era învățătura lui, ca numai cei tari să trăiască.

Este dumnezeiască, învățătura aceea care, în orice om, oricât de păcătos ar fi, face să se înfiri-peze gândul bun și să ducă la o nouă viață.

Orice gând bun este un ideal, o revelație din lumea perfecțiunilor și a-l îmbrățișa este a avea o religie. Cine nu are un ideal în viață, este un om sfârșit. Nimic nu-l mișcă, nimic nu-l mai mulțamește. Iar dacă sfârșitul nu vine, singur îl caută. Aceasta este soarta celui necredincios.

În cel care trăește „Cuvântul“, sufletul este luminat până în ceasul cel mai de pe urmă. Unde a pătruns „Cuvântul“ a ajuns lumina, căci El a fost lumina neamurilor. „Era Lumina cea adevărată, care luminează pre tot omul ce vine în lume“.

Vicar Gr. Dumitrescu

ÎNVIEREA DOMNULUI

„Și iată că s'a făcut un mare cutremur de pământ ; căci un înger al Domnului s'a pogorît din cer, a venit și a prăvălit piatra dela ușa mormântului și a șezut pe ea.

Înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui și au rămas ca niște morți. Dar îngerul a luat cuvântul și a zis femeilor : Nu vă temeți, căci știu că voi căutați pe Iisus, care a fost răstignit. Nu este aci ; a înviat după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul și duceți-vă în grabă de spuneți ucenicilor Lui, că a înviat din morți. Iată că v'am spus lucrul acesta.

Femeile au plecat repede dela mormânt, cu frică și cu mare bucurie și au alergat să dea de veste ucenicilor Lui.

Dar iată că li-a întâmpinat Iisus și le-a zis : Bucurați-vă !“ Ele s'au apropiat să-i cuprindă picioarele, și i s'au închinat.

Atunci Iisus le-a zis : „Nu vă temeți ; duceți-vă de spuneți fraților mei să meargă în Galileia ; acolo mă vor vedea“ (Matei XXVIII, 2—10).

Pline de spaimă și de bucurie, alergară în oraș să vestească ucenicilor cele ce auzise și văzuse. Și ucenicii întristați s'au bucurat mult văzând pe Domnul înviat.

De atunci și până azi, orice inimă creștinească se bucură când se apropie această mărită zi a învierii Domnului, căci aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'însa.

Învierea lui Christos este cea mai mare sărbătoare a creștinătății, de oarece pe ea se bazează credința noastră și întreaga iconomie dumnezeiască. Dacă Christos n'ar fi înviat omul rămânea nemântuit. Aceasta ne-o spune lămurit și Sfântul Apostol Pavel când zice : „iar dacă n'a înviat Christos, zădarnică este propovăduirea noastră, zadarnică este și credința Voastră. Ne aflăm încă și martori mincinoși ai lui Dumnezeu...; iar

acum Christos s'a sculat din morți, făcându-se începătura învierii celor adormiți". (I Cor. XV, 14—21).

Prin urmare Christos a înviat și aceasta este cea mai puternică dovadă, că și noi vom învia. Christos a înviat ca un stăpânitor atotputernic, zdrobind porțile iadului și surpând puterea cea îngrozitoare a morții. Ce bucurie mai mare putea fi pentru femeile mironosițe, sfinții Apostoli și lumea creștină, din toate timpurile, decât această minunată veste îngerească a învierii Domnului. Cu învierea Lui o lumină cerească se coboară în toată casa și în orice inimă de creștin. Intreaga natură văzută și nevăzută, tresaltă de bucurie că a înviat Christos.

Mare și necuprinsă de mintea noastră este minunea învierii Domnului, căci ea ne-a ridicat din moarte la viață, din stricăciune la nestricăciune, din întuneric la lumină și de pe pământ la cer. Lanțurile robiei au căzut și ușile raiului ni s'au deschis, cele închise prin păcatul lui Adam.

Astăzi lumina lui Christos, luminează tuturor calea ce duce spre mântuire și viața vecinică. Astăzi cele cerești se unesc cu cele pământești și de aceea trebuie să piară din sufletul nostru întunericul patimilor, precum piere fumul și se topește ceșca dela fața focului. Și pentru ca bucuria noastră să fie cu adevărat, așa precum a voit Mântuitorul Christos se mai cere ca fiecare după puterile sale, să ajute pe frații săi în suferință și lipsă, pentruca și ei împreună cu noi să se bucure în această sfântă și mare zi. Să petrecem apoi cu sfințenie aceste sărbători, căci toate ni sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos.

Cu inima curată să slăvim pe Christos și unul pe altul să ne îmbrățișăm și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi ; să iertăm toate pentru înviere și așa să strigăm : „Christos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le“.

Diac. A. V.

TREIZECI DE ARGINȚI

Semir olarul, în dimineața după răstignirea Mântuitorului, se pomenește pe poartă cu Ana, socrul lui Caiafa arhiereul, însoțit de doi ostași de-ai Templului.

— Semir, ai o țarină de vânzare? — întreabă de departe bătrânul arhiereu.

— Am, dar n'o mai vânz — liniștit răspunde el.

— Trebuie s'o vinzi, s'o prefacem în loc de îngropare pentru străini—hotărît poruncește Ana.

— Atunci fie pe voia ta — și se închină umilit în fața căpeteniei Saducheilor.

Tîrgul nu se mai preocupă, ci se plătește îndată, cu întreaga sumă de treizeci de sicli de-argint—prețul vânzării Mântuitorului decâtre fostul ucenic Iuda.

— Ești mulțumit? — și zîmbește Ana, dupăașa întrebare șireată.

— Destul de mulțumit, stăpâne, — și tremură de bucurie olarul, când simte unașa bănet lucios și mult în palmă. Nu-și mai spun nicio vorbă. Arhiereul pleacă, însoțit de ostași, cu degetele mângâindu-și barba. Izbânda îi răuși întocmai, dupăcum gândi de-acasă. De-acum s'a scăpat de blestemații arginți, să nu-i mai țină în templu, unde îi aruncă Iuda, căindu-se că vându suflet nevinovat. Dar îndărăt olarul scoate punga dela brîu, vîră arginții în ea; o leagă apoi strâns cu băerele de piele; și-o îndeasă la brîu, cu oarecare grijă.

— De dimineață îmi merse bine! — cugetă el, descoperă capul, se roagă cu ochii la cer...

Dimineața crește plină de soare, învăluie Erusalimul într'o lumină albă ca de zăpadă. Trece un stol de corbi, cu filfiit greoi de aripi, către Golgota. Se uită lung după ei, și-și aduceaminte de răstignirea Proorocului Galilean, între doi nelegiuți tilhari.

— O fi fost de vină?, și lasă întrebarea să-l fure pe calea de eri, când rătăci și el cu mulțimea pe străzi, însoțind convoiul Osânditului, cu strigăte huli-toare. Deodată i se umezește brîul, începe să picure stropi mari de sânge. Trage punga în afară, rămâne

năucit de ceiace vede. Graiul îi amuțește pe buze, iar mâinele i s'au înlemnit, cașicum ar fi de piatră. Picăturile de sânge se schimbă în gângăni mici, roșii ca para focului, decum s'ating cu pământul; toate pornesc încet, pe strada ce se îndreaptă înspre poarta Ghennat, trec peste pragul ei, se urcă pe Golgota, unde s'adună pe crucea de osândă a Mântuitorului.

Semir olarul se minunează în taină. Doar gândește la Răstignit, mâinele și graiul i se desleagă, din răutatea ce-l prinse fărădeveste.

— Deunde sunt arginții arhiereului Ana, să se stoarcă sânge din ei? — se întreabă cu glas tare. Eu sunt om sărac, trăesc din muncă cinstită. Frământ lutul, până mă scaldă sudori de moarte, zămlisesc olărie de toffelul; cu amar o coc în foc, cu necaz o vând în urmă pe nimica toată; banii însă, ce-i iau pe marfa mea, sunt curați ca lumânările aprinse în orice Vineri seara.

Da' pecând se tot vaită așa, privește cu spaimă însângerată punga, bagășideseamă că picăturile de sânge se mișcă pe jos, prind viață în ele și se duc încotro se duc de-o bună bucată de vreme, — se trezește defață cu două cernite femei.

— Cine ești tu? — întreabă una, arătând niște ochi mari, încărcăți de lacrimi.

— Cine sunt eu?.. Un biet amărit olar, pestecare pică o năpaste. Uite, nu mai pot căută în pungă, să scot treizeci de arginți, pecari mi-i dete arhiereul Ana și cumpără o țarină dela mine, s'o facă loc pentru îngroparea străinilor.

— Treizeci de arginți?—întreabă îngrozită aceeași.

— Da; și cete sperii atîtde înfricoșat?—se repede cuașa vorbe și olarul.

— Omule, acum grăește blajin cealaltă femeie mai vîrstnică, asemenea bani sunt dintr'o fărădelege, cum nu va mai fi o alta pe lume. Vîno cu noi. Iată, cu ce minune ne cheamă la cruce, Osânditul de eri.

Pornesc împreună, mergând pe-alătura de șirul gângăniilor ce mișună spre Golgota, și ajung curând și ei lângă lemnul de chin, pestecare se rotesc flămânzi cîțiva corbi, cari, decum și zăresc pe neașteptații că-

lători, își întind zborul către miazăzi, în munții Moabului. Numai o ceată de presuri nu s'astimpără deloc, s'agață cu ghiarele de cruce, se luptă întruna cu gân-găniile ce-au năpădit peste ea.

Olarul nici nu mai îndrăznește să se apropie de-așaceva, unde femeile cad în genuchi, se roagă și se bucură de vederea ce se desfășoară.

Pe cruce, orice gân-ganie cum se sue la semnul încare fură pironite tălpile Mântuitorului, s'alipește unacualta, se sleesc într'o cocă roșie, moale și lipicioasă ca cleiul din pomi. Cu zbor iute se reped presurile, o ciugulesc cu lăcomie, să se sature din ea; însă în ciocuri li să întărește ca lemnul, o asvîrlă pretutindeni, de se umple împrejurimile Golgotei cu boabe roșii și strălucitoare, cum nu-ți vine a crede ochilor!

— Semir, îl cheamă pe nume femeea mai tânără, dezleagă punga, răstoarnă arginții la picioarele tale. Așa face; dar degrab întreabă și el:

— Dar deunde mă cunoști? Și cine sunteți voi, cari plângeți pe crucea Osânditului?

Fără să-l privească vreuna, i se răspunde:

— Răstignitul sfânt ne dezleagă orice taină lumeană. Află că suntem jeluitoare, pentru Isus Hristos. Nu uită, să spui oriunde ceiace se întâmplă. Numai așa se ispășesc păcatele voastre și se iartă nelegiuirea ce-ați săvîrșit eri.

Vorbitoarea este Maria Magdalina, iar mironosița cealaltă e Maria, femeea lui Cleopa. Olarul tace, se uită nedomirit la arginții risipiți pe pământ, albi ca albul zilei deacuma, dar din cari încă se mai scutură broboane de sânge.

— Femeilor, strigă el, nucumva sunt vrăjiți asemenea bani? Ce duh rău stoarce sânge din ei?

Maria lui Cleopa se ridică în sus, calcă cu sandalele peste arginți, cu gândul să-i amestece cu țărîna cu tot. Deodată o îneacă o vâpae verzue, aude un glas din adâncul stâncos al Golgotei:

— Sunt arginții mei, nu ai lui Iuda; îi am încă din întâia clipă a vieții pămîntene, când înșelai pe om, l-am lipsit din Rai și-l robesc suferinții lumesti. Deatunci rămăsei vrăjmaș deveci cu întreaga omenire.

Vă dau arginții mei pentru totdeauna, topiți de ura înfrângerii mele, decum m'apasă greutatea crucii de aici și m'o apasă pe umeri, cât va fi vacul lumii.

Răsună o bubuitură de tunet, în inima pământului, și îndată arginții încep să fugă, în șuvoi licăritor, în toate părțile.

— Iacă, văzui și argint viu! — țipă sgomotos și se sperie cu totul Olarul.

Femeele, după ce sărută crucea, se închină, prind să culeagă bobite roșii, oriunde se găesc împrăștiate decătre ciocurile presurilor, pecând olarul aleargă s'apuce măcar un strop din argintul topit.

— Nu te mai osteni în zadar, că sunt „bani-blestemați!” — îi spune una dintre jalnicele femei.

Olarul ascultă, urmează pașii lor. Amândouă intră în Cetatea sfântă, cu destulă grabă. Când să se despartă, și unașicealaltă îi lasă în palmă ceva din bobitele roșii ce-au strâns, rugându-l să le păstreze, că cineștie de ce folos vor fi vreodată.. Și nici mironosițele, nici olarul, n'au vrut să vâdească cele întâmplate. Arginții Iudei însă, chiar deatunci, se preschimbă cu adevărat în „argint-viu”, iar sângele picurat din ei, care fuse sângele Mântuitorului, dete naștere „mărgeanului-roșu”, de se poartă ca salbă pe grumajii curați de fecioare, până în ziua de-astăzi.

Acum noi cunoaștem rostul uneiașă minuni. S'o povestim tuturor, cât o fi soarele soare pe cer și vieața vieață pe pământ, că e o poveste dragă și sfântă, pentru orice minte înțeleaptă de creștin.

(Legende creștine)

Preot G. Znogoveanu

GENEVA?... SAU GOLGOTHA ?...

In urma ultimului răboiu care a nimicit atâtea vieți, aruncând jalea în toată omenirea, în urma răboiului care a ruinat atâtea popoare, oamenii și-au dat socoteală că a venit vremea ca să se pună capăt răboaelor, ceea ce s'ar putea întâmpla, dacă toate popoarele s'ar asocia între ele, ca să găsească un mijloc de înțelegere, care să garanteze pacea în lume.

În adevăr dela 1912, când se lichidia la Paris marele răboiu, omenirea nu face decât o imensă și continuă sfortare pentru ga-

rantarea păcii. Idealul înlăturării războiului din viața internațională, idealul păcii veșnice, de solidaritate și frație universală indiferent de deosebirile etnice sau religioase dintre oameni n'a avut niciodată atâția partizani.

Am putea spune fără exagerare, că de unde înainte de 1914 pacifiștii din lumea întreagă, deși destul de numeroși constituiau numai o grupare de idealști; după cele petrecute în răstimpul anilor 1914—1919, cu toții am ajuns la idealismul pacifist și că partizanii războiului militaristii, alcătuiesc astăzi o minoritate neînsemnată.

Cu toate acestea în ciuda quasi-umanitariștilor pacifiști din lumea întreagă, trebuie să recunoaștem zădărnicia eforturilor generale pentru cauza păcii, din pricina atmosferei de nesiguranță și de neîncrederea fiecăruia în manifestările sau declarațiile celorlalți.

Printre eforturile cele mai importante și mai vizibile ale pacifismului contimporan avem însăși creația „Soc. Națiunilor“. Tratatul de pace de la Versailles, Saint-Germain și Trianon au isbutit să pună temelie societății acestea, despre care se zice că ne garantează pacea.

Să vedem atunci dacă într'adevăr acest for suprem ne garantează pacea.

Lumea întreagă tresaltă de bucurie în anul 1920 la 10 Ianuarie; când ia ființă această societate, pentru că reprezentanții acestei societăți ținea să repete cu dragoste de pace și cu entuziasm, că războiul a devenit cu neputință în lume și că apare tot mai greu de făcut și de justificat după fiecare adunare generală. Iar Chamberlain în inflăcăratul lui discurs spunea în felul următor: „Cine ar îndrăzni să deslănțue războiul, fără să se asigure în prealabil de aprobarea instituției de la Geneva ar risca prea mult ca s'o poată face“.

Iată dar, justificarea optimismului sănătos pentru cauza păcii. În câțiva ani dela înființare, succesele acestei societăți și-a creat simpatii pretutindeni, câștigându-i pe cei indiferenți și convingându-i de contrariu pe mulți dintre cei ostili dela început.

Dar din anul 1927, decepțiile iau locul închipuitei realități, prin insuccesele conferințelor de desarmare ș. a., totodată și coincidența demisiei unor personalități așa de covârșitoare pentru instituția de la Geneva și opera ei, ca Henric de Jouvenel și Lordul Cecil Robert. Soc. Națiunilor, care trebuia să fie totul pentru Cecil se constată că nu însemnează nimic, după acelaș personaj englez.

Însfârșit cu toate aceste insuccese, marii oameni de stat cari conduc această mare societate, țin în fața unui auditor însemnat, țin zic inflăcărare discursuri în cari documentează cu multă artă, că numai Geneva este pacificatoare.

Ei numesc Soc. Națiunilor cu frumosul nume de „Lumina de la Geneva“. Toți miniștrii aceștia la Geneva și pretutindenea întrebă: „În întunericul în care se sbate Europa și lumea întreagă, care este lumina, oricât de slabă ar fi ea, care ține vie

flacăra speranței, dacă nu lumina dela Geneva? Și în chipul acesta ei vin și pun în fața conștiințelor noastre a tuturor, pentru nu știu a câta oară problema cea mai arzătoare și mai cuprinzătoare a vremurilor contemporane: aceea a realizării păcii.

Ei bine, este oare în adevăr Geneva aceea care ne poate da nouă pacea? Sau dacă nu, unde ar trebui să mergem noi spre a găsi efectiv adevărata deslegare a problemei păcii?...

„Lumina dela Geneva“. Așa răsună frumos cuvântul marilor oameni. Dar există în adevăr o lumină care să lumineze, în adevăr sufletele, pentru a creia această „stare de spirit“ biruitoare și statornică, care se numește pace? Cu toții am dori să răspundem: „da, da există la Geneva în adevăr o lumină, care răspândește în toată lumea razele ei binefăcătoare și care creiază în mod concret, în sufletele popoarelor măcar al celor europene, starea de suflet a păcii“.

Dar, când ne cercetăm cugetul, cu toată năvala de glasuri, pe cari i-le impun faptele ce există în lume și în special în Europa cu cea mai mare durere nu putem răspunde astfel, ci poate că tocmai dinpotrivă.

Lumina dela Geneva, mai întâiu, este una din acele lumini care în adevăr nu luminează. Ea se poate asemena prea bine cu una din acele lumini a căror flacăra jucăușă, în loc să facă lumină în jurul lor, au aerul că par'că măresc și mai mult întunericul. Sau în orice caz, ia lumina lor nu poți face nimic serios și mulțămitor pentru că jocul luminilor nu este deloc convenabil rutinei ochilor noștri, cari cer dela lumină un anumit grad de stabilitate.

În adevăr națiunile se adună la Geneva, la lumina din Geneva, așa cum se zice, se întrunesc în conferințe internaționale, pentru pace și discută formulele cele mai convenabile pentru realizări ideale. Acasă la ele, însă în taina laboratoarelor, la adăpostul granițelor se lucrează pe tăcute și pregătesc mijloace de apărare și mai mult decât atât, mijloace chiar de atac contra vecinului.

Dar pentru ce? că doar fac parte din strălucitoarea lumină dela Geneva?

Fiindcă se tem unele de altele, fiindcă nu există sinceritate și încredere reciprocă, pentru că interesele politice naționale sau economice ale lor nu concordă. De aici și intensele pregătiri în ciuda tuturor tratatelor, și a celui dela Geneva.

Că aceste afirmări nu pot fi desmințite, reese din activitatea uriașă și continuă a serviciului de spionaj al fiecărei țări. Fiecare națiune vrea să știe ce face vecinul, ce gânduri are, ce scopuri urmărește.

Lucrările apărute în chestiunea spionajului, au adus o adevărată revelație și surpriză în modul cum înțeleg națiunile moderne și civilizate, cari fac parte și din Soc. Națiunilor să mențină pacea.

Aminteam mai sus că Chamberlain spunea odată la o conferință dela Geneva: „Cine ar îndrăzni să deslănțue războiul fără

să se asigure în prealabil de aprobarea instituției dela Geneva, ar risca prea mult ca s'o poată face!".

Dar, să ne întrebăm acum ce-a făcut Societatea Națiunilor acum doi ani în vară, sau ce face și în timpul de față când Japoniei și cu Rușii au distrus atâtea vieți în China? Oare nu a fost adevărat războiul între Japonia și China, de ce nu l-a oprit Liga Națiunilor, că doară amândouă fac parte și au iscălit chiar pactul dela Geneva?

Pentru că și Geneva este o lumină, care lucrează cu majorități, pentru că sunt învingători și înviși până și în rândul acestui înalt consiliu. De ex.: ei caută să se impună prin majoritate de voturi un anumit punct de vedere, care este cel mai bun. Dacă se schimbă reprezentanții, se poate schimba și majoritatea. Ba încă chiar cu aceiași reprezentanți, dar schimbând numai președintele, încă se poate aștepta la o schimbare de atitudine sau hotărâre din partea înaltului consiliu. Dar, este firesc să fie așa, căci Geneva lucrează cu luminile cele mai alese ale pământului dar, pământul nu poate produce decât majorități, minorități întotdeauna vor amenința pacea. Lumina asociațiilor de oameni în care suflă vânturile minorităților, oricât de puternice și aparent indestructibile vor fi pentru un moment, majoritățile ce le stau în față este totdeauna o lumină mișcată, agitată și turburată.

Este deci o lumină care nu poate lumina cu lumina păcii, căci pacea nu poate fi creată decât numai de umanități.

Această unanimitate nu există în sânul consiliului Societății Națiunilor și nu există nici în sufletele popoarelor. Acolo trebuie deci realizată unanimitatea păcii. Un imens și unic dor de adevăr și de pace ar trebui ca să cuprindă în sine sufletele tuturor popoarelor.

Fără această unanimitate din adâncuri, chiar dacă dincolo la suprafață, adică în consiliul efemer al Soc. Națiunilor ar exista pentru un moment această unitate, ea încă nu poate fi cheazășie a unei păci adânci și durabile, singura care ar putea fi și reală. Deci în chip firesc și fatal totodată, iată-ne ajunși la o întrebare culminantă: Cine va putea realiza unanimitatea gândului păcii în sufletele popoarelor?

Marii oameni diplomați cred că Geneva. Și în ce fel?

Prin organizarea unei apărări armate a întregii Europe, față de primejdia Răsăritului. Prin organizarea cât mai rațională posibilă a capacității de producție și consumație a Europei, sau prin spiritualizarea hotarelor, care actualmente despart neamurile; spiritualizarea, care după concepțiunea lor, se poate realiza numai prin mijlocirea unor acorduri economice, cât mai generale.

Iată dar aceasta este „Lumina dela Geneva“, care vede esența spiritului în acordul economic.

Pacea este organizată în descoperirea acestei lumini.

Iar organizarea este în funcțiune exclusivă de elementele economiei universale. Dar economia ce este? Producție și consumare. De aici vine tot războiul care amenință pacea lumii, și

numai aici trebuie realizată organizarea pentru a putea cobori cât mai curând și mai deplin pacea între neamuri. Concepția aceasta ce confundă spiritul cu exclusivă organizare a lumii economice, este principala cauză a războiului și pe această falșă lumină noi trebuie să o stingem cu orice preț.

Pentru că nu trebuie confundat spiritul cu organizarea, căci spiritul este cel ce organizează, iar nu organizarea însăși.

Spiritul nu este creat de organizare, ci el este cel care o crează pe aceasta.

Deci, pentru a putea avea spiritul, nu trebuie să plecăm întâiu și întâiu dela o organizare oarecare, ci dela spiritul însăși, dacă el are în adevăr o formă de existență.

Și pe acest spirit pentru a-l găsi, trebuie să mergem acolo, unde el a realizat cea mai înaltă formă de manifestare a lui. Într'un anumit chip la însăși izvorul lui. Există în adevăr un astfel de izvor a lui? Socotim că da. Și acest izvor nu este în nici într'un caz Geneva, ci este exclusiv „Golgotha“, muntele crucificării celui care a întrupat spiritul în sine desăvârșit. Numai depe acest munte al spiritului, se poate aprinde spiritul în sufletele oamenilor.

Și numai cu acest spirit, aprovizionându-se Geneva, va putea organiza efectiv pacea lumii.

Toată economia lumii este în chip organic legată de creștinarea ei. Problema pacificării este mai întâiu de toate o problemă misionară creștină.

Până ce nu va realiza Crucificatul depe Golgotha în toate spiritele neamurilor, acordul de năzuinți și de urări către împărăția lui nu este cu puțință în nici o formă și pentru nici un timp, împărăția păcii aici pe pământ.

În lumina acestor gânduri privită problema păcii, ea capătă îndată o deslegare minunată și neîndoelnică.

Adâncul cel mai intim al conștiinței noastre ne spune că, atunci când membrii Societății Națiunilor vor fi aleși toți de neamurile lor în numele lui Iisus Hristos; și când acolo în ședințele aceluși consiliu se vor lua toate lămuririle în spiritul Răstignitului, răstignindu-se mai întâi de toate patimile și pornirile ce sfâșie acum lumea și chiar și pe reprezentanții ei, atunci și numai atunci se va putea vorbi serios de lumina dela Geneva.

Prin urmare, dacă Geneva dorește pacea, trebuie neapărat să meargă la Golgotha, spre a-și aprinde făclia din lumina păcii.

Bumbac Ștefan

DESPRE POST

Zilele sgomotoase și vesele, în cari unii oameni și-au pus în joc mântuirea veșnică a sufletului lor, au trecut. Azi ne chiamă Sfânta Biserică cu cuvintele Sf. Apostol Pavel: „iată acum e vreme bine primită, iată acum e ziua mântuirii“ (2 Corint, 6, 2).

Sf. post al Paștilor, a venit ; o vreme a darului și a mântuirii, atât pentru drepti, cât și pentru cei ce voesc să se pocăiască ! Ca un mijloc bun spre a-și putea cei drepti să-și păstreze darul și speranța mântuirii, biserica a așezat pentru acest timp postul ! Toți fiii ei, cari nu sunt scuzați prin vreun motiv drept și grav, trebuie să se supună poruncii bisericești, adică să postească !

Trebuie să ne supunem postului în această vreme sfântă ; și este de însemnătate să ne învățăm unii pe alții, pentru că porunca acestui post este poruncă venerabilă. Și totuși e călcată cu ușurință de către cei mai muți și uneori de cei mai buni creștini. Dar porunca bisericii ca să postim nu trebuie să o disprețuim, ci să cugetăm mai de aproape asupra acestei porunci și să ne întrebăm :

- 1) Dela cine e dată porunca postului ? și
- 2) Pentru ce e dată ?

Domnul Hristos carele ne-a dat nouă pildă postind și ajunând 40 de zile, să ne binecuvinteze această învățătură spre mântuirea noastră veșnică.

I

Cu cât cineva, carele poruncește este mai mare, cu atât e mai mare și porunca sa ! Dacă aplicăm aceste cuvinte la porunca postului trebuie să ne cumișim cumcă, această poruncă a bisericii ca să postim este o venerabilă poruncă. Căci cine a dat această poruncă decât sfânta noastră biserică ! Noi cunoaștem cele 5 porunci bisericești și a 3-a poruncă zice : „Să ții posturile și ajunurile după cum îți poruncește biserica, precum postul Paștilor, postul Crăciunului, Miercurile și Vinerile de peste tot anul etc. Toate poruncile bisericii conțin nu numai sfaturi, ci și datorințe. Este dar o datorie impusă creștinilor de întreaga noastră biserică ca să ținem posturile ? Și oare vrednică-i de împlinit această poruncă ? Da ! Căci biserica poruncește în numele Domnului nostru Iisus Hristos dela care a și primit puterea ! Căci Domnul Hristos zice către căpeteniile bisericești : „Cine vă ascultă pe voi, pe mine mă ascultă, cine se leapădă de voi, de mine se leapădă“ și „cine se leapădă de mine, se leapădă de cel ce m'a trimis pe mine“ (Luca 10, 16). Iar în altă parte zice : „Cine n'ascultă de biserică, să-ți fie ca un păgân și vameș“. (Matei 18, 17). Iar Sfinții părinți zic : „Cine n'are pe biserică ca mamă, acela nu poate avea pe Dumnezeu ca tată !“

Intr'adevăr, cine n'ascultă glasul bisericii, cine disprețuește rânduielile ei, acela nu poate avea biserica ca mamă și nu poate avea nici pe Dumnezeu ca tată ! Această poruncă biserica o ține cu tărie, a păstrat-o și n'a delăturat-o ! Ea nu trebuie să ne fie numai nouă venerabilă pentru că ni-o dă biserica, nu, ci chiar și bisericii trebuie să-i fie venerabilă pentru că și ei i-a dat-o sfinții apostoli. Indesebi porunca postului nu ni-e dată numai de către o căpetenie bisericească, nu, căci postul acesta l-au postit—după cum spune istoria bisericească—chiar creștinii din veacurile dintâiu ale creștinătății.

Așa dar putem să conchidem că, această poruncă este rânduită de către Sf. apostoli. Și nu numai să conchidem lucrul acesta, căci chiar Sf. părinți ne spun că, porunca postului este o rânduială apostolică. Așa Ieronim zice: „După tradițiunea ce ne-a lăsat-o apostolii, noi ținem la timpul potrivit un post de 40 de zile“. Intocmai și marele Leon zice: „că postul de 40 de zile e o rânduială apostolică“. Și dacă e sigur că, această poruncă este o rânduială apostolică, nu trebuie să ne îndoim cumcă această poruncă au primit-o apostolii dela însuși D. n. Iisus Hristos.

Nu trebuie să ne îndoim căci D. n. Iisus Hristos postul de 40 de zile l-a sfințit nu numai cu pilda sa, ci chiar și cu porunca sa și astfel apostolii, sunt numai vestitorii legii Domnului Iisus Hristos! Și această poruncă dacă este dată de dumnezeescul nostru Mântuitor, sau de către apostoli conduși de Duhul Sfânt, cari sunt părinții credinții noastre, oare nu este ea venerabilă? Dacă cineva ne întreabă că dela cine-i porunca să postim? Avem să dăm acest răspuns: „Aceasta-i porunca bisericei noastre, care a primit aceasta dela Sf. apostoli, iar aceștia dela însuși Domnul nostru Iisus Hristos!“

Creștinii cei dintâi încă au ținut această poruncă a postului. Ei nu numai că n'au mâncat în post carne, dar nu mâncau nici mâncări ce vin dela carne, adică nu mâncau nici ouă, nici lapte și unt, nici pește, nici vin nu beau, uneori nu mâncau nici mâncări fierte, decât numai pâine și sare; ulei și poame; și chiar și aceste mâncări le mâncau numai odată pe zi și anume seara! Dupăcum adevăresc Sf. părinți Augustin și Ioan Gură de Aur: tinerimea din vremea lor se întrecea în postire, care să postească mai mult; încât unii feciori și fete nu mâncau nimica câte 3 zile.

Creștinii cei dintâi au fost oameni ca și noi, dar ei s'au supus rânduielii bisericești și voinții apostolilor și voinții Domnului nostru Iisus Hristos și au ținut posturile. Așa trebuie să facem și noi, căci porunca bisericii ca să postim un timp oarecare își are scopul său frumos și sfânt.

II

Și oare pentrece a dat biserica această poruncă ca să postim? Pentru aceea ca prin post să ne mântuim sufletul nostru și să ne înmulțim iubirea față de aproapele nostru. Sfântul Ioan Gură de Aur ținând o predică despre post a zis ascultătorilor săi așa: „Postește pentrucă ai păcătuit; postește ca să nu păcătuiești; postește ca să primești daruri dela Dumnezeu; postește să-ți și rămână ce ai primit“. (Homilia despre ajun).

Intențiunea postului este așadară: facerea destul pentru păcatele făcute, redobândirea grației și întărirea în grație. Acestea toate le produce postul, dacă-l postim dupăcum poruncește Sf. biserică. Dumnezeu pretinde dela oameni postul pentru păcatele făcute, după cum se vede și din cuvintele Domnului dela Ioil: „Intoarceți-vă la mine din toată inima voastră cu post și cu plângere și cu tânguire“ (Ioil 2, 12). Sf. Scriptură pe toți cari ni-

aduce înainte ca pilde de pocăință, totdeauna aceștia au postit. Așa locuitorii din Ninive la cuvintele proorocului Iona, au postit și au depărtat dela ei relele (Iona 3).

David proorocul încă a postit: prin post s'a umilit cu inima și genuchii lui au slăbit de post. (Ps. 34. 13 și 108, 24). Sf. Ap. Pavel încă a postit cum însuși scrie: „în foame, sete și în post de multe ori“ (2 Corint 11, 27).

Cei ce s'au pocăit cu toții au postit. Așadară Sf. Ioan Gură de aur, are dreptate când zice: „postește ca să nu păcătuiești“. Postul deci e un mijloc de apărare contra păcatelor viitoare, pentru că ne mijlocește darul lui Dumnezeu și postul slăbește și puterea diavolului, după cum adevăresc și Sf. părinți. Sf. Ambrozie zice: „nici un mijloc mai bun, decât postul, nu vei găsi, omule, contra șarpelui protivnic“. Așadară postește ca să nu păcătuiești. Până ce Adam a postit a rămas în raiu, îndată ce a mâncat a fost scos afară din raiu. Sf. Ieronim zice: „prin post ne dă Dumnezeu putere și plată, iar fără a posti nici un om n'a ajuns la sfințenie“.

Sf. biserică și dumnezeescul său întemeietor Iisus Hristos, prin porunca ce ne-o impune ca să postim, pe lângă că dobândim mântuirea sufletului nostru, înaintează și binele deaproapelui nostru!

Cumcă Dumnezeu pelângă post poștește să facem binefaceri pentru cei săraci, ne-a arătat cu Testamentul vechiu prin proorocul Isaia! Jidovii se tânguiau că Dumnezeu nu vede postul lor și Dumnezeu a zis: „Acesta este postul ce l-am ales eu: frânge celui flămând pâinea ta, și pe săracii cei fără casă, bagă-i în casa ta, de vezi pe cel gol, îmbracă-l și nu trece cu vederea pe cei ce sunt din sămânța neamului tău, atunci strigă și Dumnezeu te va auzi“ (Isaia 28, 3); iar Sf. Ambrozie zice: „că din postul nostru să isvorască hrana săracilor“; iar Petru Hrisologul zice: „ceace este sufletul pentru corp, aceea este milosteria pentru post; și a posti fără de a posti pentru săraci însemnează a înșeia pe Dumnezeu!“.

Creștinii cei dintăiu au făcut și milostenii căci Sf. Ioan Gură de Aur spune că: „pe vremea lui nu era deosebire între masa bogaților și a săracilor“. Așa dar, sfântul post să fie cu adevărat post, atunci împlinim porunca bisericeii, cari au plinit-o creștinii de pe vremea apostolilor și nu numai că vom călca pe urmele sfinților, ci vom face ceea ce a făcut și Domnul nostru Iisus Hristos, carele mai înainte de a învăța pe oameni a postit și ajunsat 40 de zile și 40 de nopți.

Pr. Mițache Dumitrache

Balaciu—Ialomița

ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SĂ NU CINĂM!

Câte griji produce, nu numai la noi, ci și în toate statele, mari și mici, lipsa de lucru! Pretutindenea se depun stăruințe, ca criza aceasta să se micșoreze măcar, dacă nu e cu putință să se înlătore definitiv. Fel de fel de mijloace se recomandă.

Însă, în centrul tuturor acestor măsuri, stă un lucru — leacul cel mai eficace — *bani*. *Dacă s'ar găsi bani, s'ar înlătura lipsa de lucru.*

Unde să-i găsim? Cum să-i găsim?

Asupra acestei chestiuni și bat capul conducătorii popoarelor, în toată lumea.

* * *

După mine, există un mijloc, un remediu puternic și eficace, care poate să dezlege criza lipsei de lucru. Intru ajutor ne vine iarăși învățătura Mântuitorului, cu îndemnul ei spre *lepădare de sine* (abnegațiune).

Nu vreau să zic, că trebuie să ne lipsim de ce e al nostru, ca să săturăm pe flămânzi. Nu! e de ajuns să dăm *numai fărâmiturile de pe masa noastră* și... *toți* vor fi sătui.

Gândul meu este următorul :

Dacă, odată pe săptămână, n'om cină (n'om mîncă, n'om luă masa de seară) — *n'om muri*. Nu-i așa? Ei, bine! Inchipuiți-vă, că o cină a voastră costă (pentru cei familiari și nefamiliar, una peste alta *20 lei*). Pe acești 20 lei voi sînteți gata a-i dà, ca să se sature cei flămânzi, sau să li se procure de lucru. Presupuneți, că în Constanța, de ex., care numără, să zicem, 50.000 de suflete, 20.000 pot să depună această jertfă. În cazul acesta, într'o săptămână de zile se va strînge însemnata sumă de 400.000 lei. Într'o lună 1.600.000 lei. Care va să zică, se va asigura o leafă de câte 1000 lei lunar, pentru 1600 de lucrători fără de lucru.

Cine nu poate să pună la o parte 20 lei într'o

săptămână pentru frații săi nevoiași? Deci, să manifestăm creștinismul nostru în practică! Să arătăm jertfire!

* * *

Poate fi vorba de modul strângerii acestor mijloace și de distribuirea lor.

Gândul meu este, că aceasta o poate face *Biserica prin organele ei* și ea (Biserica) în nici un caz nu trebuie să cedeze nimănui acest drept al său.

Fiecare paroh poate să primească ajutoarele de la parohienii săi și să le depună la Sf. Episcopie.

Fiecare oraș sau sat pot să îngrijească în chipul acesta pe săracii săi.

Cu acești bani pot să fie ajutați săracii sau direct, sau să li se creieze de lucru.

Se dă bun prilej preoților să pună la treabă elocvența lor, ca să convingă pe parohienii lor mai înstăriți *să nu mănânce odată pe săptămână*, și costul mesei să-l depună pentru frații lor neavuți.

În afară de aceasta, preoții și enoriașii se vor apropia unii de alții și se vor însufleți pentru o lucrare folositoare și mântuitoare.

Astfel vor reinvia zilele primare ale creștinismului.

Eu-i rog 'pe factorii vieții bisericești să chibzuiască asupra acestei propuneri a mea. Cât de folositor va fi, dacă s'ar găsi mijlocul pentru realizarea strângerii acestor ajutoare!...

Cu cei 20.000.000 (aproximativ) ($1.600.000 \times 12 = 19.200.000$) lei pe an, Sf. Episcopie a Tomisului poate să întreprindă construirea și întreținerea a câte un internat de băieți și de fete, câte o casă parohială pe lângă fie-ce biserică, câte o sală de conferințe pe lângă fiecare sfânt locaș, localuri pentru masă gratuită pentru săraci, sau pentru copiii lucrătorilor prin toate cartierele orașului, întreținerea acestor popote etc. etc.—instituiuni, la construirea și susținerea cărora se va găsi de lucru pentru toți lucrătorii orașului, rămași fără ocupație. Și în chipul acesta, se vor realiza mai multe scopuri și toate frumoase: cei flămânzi se vor sătura; pericolul de răscoale și revolte se va înlătura, și toți, câți au jertfit, vor fi împăcați cu Dumnezeu și cu

conștiința lor, pentru că au împlinit o datorie creștinească, au sîvârșit o faptă nobilă...

Marafetul ¹⁾ este : în așa timp greu să se ajute... Deci, *să nu mâncăm odată pe săptămână, ca să fie toți sătui !...*

**Iconom-Stavrofor
Ath. P. Magearof**

De la Biserica-monument „Sf. Al. Newsky“ — Sofia.

ISVORUL VIETII, ESTE DUMNEZEU

Printre pietrele munților, ca și prin poenele pădurilor, prin deșerturile cele arzătoare, ca și printre firicelele cele plâpânde de iarbă abia răsărite din sânul pământului dornice de lumină și căldură, prin raiul de floricele de toate culorile și fine ca mătasea, curge cu șopot tainic și cu mers domol, apa cea limpede a isvorului, apă ca cristalul și rece ca gheața. Aci târâtoarele pământului și vietățile pădurilor își răcoresc sufletul și își găsesc potolirea setei; aci își găsește apa de băut cea mai mică vietate și tot aici își capătă puterile cele slăbite călătorul cel obosit de lungă cale. La apele isvorului se adună pasările cerului; de apele isvorului însetează cerbul cel veșnic călător, care nu-și mai găsește loc de odihnă. Nu odată s'a văzut acest animal scoborînd din creștetul munților, jos în vale, la acest loc de reînviere trupească, în urma unei lungi și obositoare goane, fugind de arma cea veninoasă și ucigătoare a vânătorului. De apa isvorului dorește cerbul ca după o doctorie tămăduitoare, care, îl asigură că va putea să-și recapete puterile pierdute, să se înviorizeze iarăși, să capete agerimea, picioarele lui să dobândească mai multă siguranță în salturile sale dela pământ peste stîncile munților și peste isoarele și apele râurilor. Dorește cerbul apele isoarelor, căci îl umple de tărie în prezent, și-i dă speranțe în viitor. Cu aceste puteri sorbite în aceste locuri binecuvîntate de Dumnezeu, el va putea să dispară, să piară ca o nălucă din fața vânătorului și să se piardă în inima pădurii.

Dar, la apele cele reci ale isoarelor, târâtoarele pământului, ca și sbrâtoarele cerului, ca și cerbul și în mod special omul, nu se simte satisfăcut decât numai o clipeală; numai o secundă din viață el se simte fericit. Și fiindcă omul în setea lui de înălțare spirituală, dorește să fie lângă Dumnezeu, fiindcă sufletul omului e așa fel făcut, ca să trăiască cât mai aproape de Dumnezeu, să stea cât mai aproape de El, El caută ca pe o ființă, care, si-i pună la dispoziție mijloacele de înălțare, care să-i ga-

1) „Marafetul“ este cuvînt turcesc și înseamnă „ispravă“, „meșteșugul“ „iscusința“.

ranteze o viețuire veșnică lângă El. Din această dorință sufletul tinde mereu spre isvorul vieții.

Faptul acesta a mișcat atât de mult pe Psalmist, trebuința aceasta de a trăi cât mai mult lângă Dumnezeu, a simțit-o așa de tare Psalmistul, încât l-a făcut să spună printre suspine: „În ce chip dorește cerbul spre izvoarele apelor, așa sufletul meu dorește de Tine Doamne“.

Dumnezeu este isvorul vieții noastre; din El sufletul nostru voiește să se adape; din El voiește să sorbească cu nesațiu apa cea vie și dătătoare de viață; după acest isvor, a suspinat Psalmistul, și tot după acest isvor, suspină neîncetat sufletul omului. Nici una din dorințele cele mai nobile ce stăpânește sufletul omenesc, nu întrece setea de Dumnezeu. Priviți spre timpurile cele apuse și veți vedea că din setea de Dumnezeu au murit miile de martiri. Din setea de Dumnezeu, sufletul caută să-și continue calitatea. Sufletul fiind o părticică mică din Dumnezeu dorește să se apropie cât mai mult de El, să petreacă împreună cu El, să stea sub adăpostul aripilor sale. Dumnezeu este pavăza care ne apără și ne păstrează neatins sufletul: „Dumnezeu este apărătorul și sprijinitorul vieții mele, de cine mă voi teme? Dumnezeu este isvorul inimii mele celei însetate. Numai Dumnezeu poate să stingă focul cel arzător ca văpaia, care, chinuște grozav sufletul meu. Numai Dumnezeu este acela care, mă chiamă la isvorul său, cel cu apă rece, să mă răcoresc de zăduful căldurii și de arșița cea dogoritoare a păcatului. Pe acest doctor, care știe să tămăduiască sufletele, pe acesta îl dorește inima mea. Către El caută să se înalțe pe aripi duhovnicești. De El dorește inima mea, ca cerbul după izvoarele apelor“.

„Eu sunt apa cea vie; cine va bea dela mine, nu va înseta în veac“ (Ioan 4, 13, 14) a zis Mântuitorul. El făgăduiește celor ce se vor învrednici să stea alături de El, și care se vor adăpa din învățătura Sa, că ea va fi în ei, ca un isvor, ale cărui vine nu va înceta niciodată de a isvorî. Dumnezeu este scopul vieții noastre; El este Acela care ne îndreptează cărrile vieții.

Adeseori omul rătăcește drumul care duce spre isvorul vieții, și caută să-și adape sufletul din isvorul patimilor, caută să-și afunde sufletul în noianul păcatelor de tot felul, uitând că Dumnezeu este doctorul care știe să tămăduiască boalele sufletești. De multe ori, omul uită pe Dumnezeu. Pentru acești oameni nu există isvor de apă vie, nu pentru că Dumnezeu le-ar sta împotrivă, dar inima lor e atât de împietrită, încât ochi au și nu văd. Din cauza orbirii lor sufletești, drumul le este închis și plin de multe piedici, care nu sunt ușor de trecut. Dar să nu credeți că acești oameni sunt pierduți. Ei mai au o scăpare, pe care o găsește tot la Domnul. Dumnezeu iartă pe cel ce se întoarce de pe calea cea rătăcită, îl ia pe brațe și-l adapă din isvorul său, și-i tămăduiește sufletul, îl înviează, și-i dă puteri noi. Dumnezeu, veșnic așteaptă ca păcătosul să fugă de sub povara cea grea a păcatelor, care îi apasă sufletul, și să vină în brațele sale. Domnul

primește la Sine pe toți cei ce se înstreinează de El și se întorc către El. Dumnezeu primește cu aceeași dragoste părintească, pe dreptul Său, ca și pe păcătosul, care varsă lacrimi de sdrobire și de căință. Li mângâie pe amândoi, cu aceleași cuvinte dulci, și-i așează sub adăpostul Său, de unde, de acum înainte nici un vânt, nu-i vor mai surpa, ci va da rodul său la vreme. Psalmistul n'a mai putut răbda starea de decădere, și din această cauză și-a înălțat glasul său către Domnul, dela care vine mântuirea.

Va putea păcătosul răbda aceste cuvinte, fără să caute calea cea adevărată, care duce la isvorul vieții? Iși va întoarce cel rătăcit urechea dela cuvintele Mântuitorului, când ca un părinte, îl cheamă iarăși la Sine și-i făgăduiește alinarea sufletească? Domnul desleagă pe cei ferecați în obezi, Domnul înțelepțește orbii, Domnul ridică pre cei surpați, Domnul iubește pre cei drepți, Domnul păzește pe cei nemernici (Ps. 145—8).

O! creștinilor, cari purtați povara cea grea a păcatelor, întorceți-vă privirea către Dumnezeu. Priviți către înaltul cerului plini de încredere în puterea Lui, și nu vă lăsați ispitiți de lucrurile trecătoare. Priviți către Dumnezeu, care, este veșnic și vă făgăduiește o viață veșnică alături de El.

Fiecare să se întrebe în conștiința sa, fără să se îndoiască: am aflat eu isvorul meu? Isvorul inimii mele este Dumnezeu, sau sufletul meu se adapă din isvorul celui rău, cufundându-se din ce în ce în păcat?

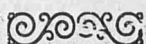
Numai cel ce este stăpân pe sine, și poate să se hotărască, numai acela poate să-și puie o astfel de întrebare și să-și dea răspunsul. Cu toții trebuie să privim către înaltul cerului, unde sălășluiește Cel Veșnic, către El trebuie să privim; către El trebuie să ne îndreptăm cu sufletul nostru; nu către lucrurile pământești, care sunt trecătoare ca și gândul. El să fie isvorul nostru de a-dăpare, căci numai El ne poate vindeca de păcat. Cel păcătos trebuie să se întoarcă pe calea cea adevărată, care-l duce și-l apropie de Dumnezeu, și Lui cu toții trebuie să ne închinăm.

Să nu ne lăsăm orbiți de frumusețile acestei lumi, de podobeale ei, care, pe din afară sunt voșite foarte frumos, iar dacă vom pune mâna pe ele, vom vedea că va curge țărâna din ele, așa de vechi sunt și fără nici un folos sufletesc.

Să căutăm apa cea tămăduitoare, care țâșnește numai din cuvântul lui Dumnezeu; să căutăm lucrul mâinilor sale cele veșnice și ochii noștrii trebuie să privească către cer, către care veșnic să gândim.

Preot Gheorghe C. Paul

Alexandria Jud. Caliacra

Î N A I N T E *)

*Ca să scriu de dragul artei,
Azi, când lumea se frământă,
Și să 'mbrac în versuri greul
Ce treptat ne înspăimântă,
Mi se pare-o utopie, —
O 'ncercare condamnată, —
Ce — firesc — îmi zice, par'că,
Să.... las treaba încurcată.*

*Totuși : lutul' se agită,
Sub al inimei 'avânt,
Căci momentul este sacru
Și îmi cere un cuvânt.*

*N'am pretenții de maestru,
Nici mulțimea să aprind,
Ci vreau, drum simțirii dând,
O icoana să desprind...*

*Solomon, bătrânul jude,
A fost ieri și azi e încă
Expresiv simbol de pace,
De 'nțelegere adâncă. —
Senin, blând, cu neaua 'n plete
El marchează rezultatul
Unei vieți d'experiență
Ce ne dă par'că și sfatul :*

*La ce bun să ne-amărăscă
Neghiobia și desmățul
Unor inși ce-și duc viața
Numai devorând ospățul
Procurat de vitregia
Timpului cutropitor
Și de lipsa lor de suflet,
Ce nu-i mișcă și nu-i dor?*

.

*) Una din felicitări'e primite de P. S. Gherontie cu ocazia aniversării zii'ei de naștere la 1 Aprilie 1932. (Versuri însoțite de o statueta a înțeleptului Solomon).

Când te mână drag de țară,
 De popor, de sfânta lege,
 Când ascalți și yezi durerea
 Ce azi greu se înțelege,
 Când mai poți munci cu fapta,
 Și cu vorba și cu gândul,
 Pentru cei mai mici, din semeni,
 Spre-a plini divin cuvântul
 Celui ce s'a dat pe Sine
 Răstignit între tâlhari, —
 Ce să-ți pese de hainii
 Patimilor mercenari ? ! —

Inainte ! — deci, Prea Sfinte, —
 Încă mulți ani, — cu credință,
 Cum te 'ndeamnă, încă vie,
 Tinereasca ta voință !
 Inainte ! — până la sută ! —
 Câți te știm, noi îți dorim ! —
 Să te fie Domnul Sfântul
 Sănătos, voios, — Amin !

C. N. P.

„LUAȚI-I POMINEATA“

Românul e credincios din fire. El ține cu strășnicie la credința sa, fie dreaptă sau rătăcită, așa precum „a apucat din bătrâni“. Faptul este chiar de necontestat. În această privință, dovada destul de suficientă este îndreptarea calendarului, în urma căruia s'a dat ocazie la atâtea turburări mai ales în Moldova și Basarabia. Și cine știe ce s'ar mai fi întâmplat, dacă Inalta Mitropolie a Moldovei, în mijlocul vârtejului ce lua proporții, în dauna bisericii noastre ortodoxe, nu ar fi trimes la timp pe P. S. Grigorie Botoșăneanul.

Cunoscutu-i tact de adevărat ierarh, cum și dragostea sa pentru turma ce apucase pe cărări greșite, periculoase chiar statului, nu au făcut decât să potolească furtuna, ce poate în curând s'ar fi transformat în uragan. Și câte credinți greșite nu mai dăinuiesc și astăzi, întărind și ele cele

afirmate la început. Că acestea sunt și mai înrădăcinate în popor, o știm fiecare din noi. Căci ce înseamnă printre altele frica de care e cuprins cel ce s'a întâlnit cu o față bisericască, mai ales dimineața și în special cu monahi.

Dealtfel această credință greșită este întărită și de următorul fapt petrecut într'un sat din jud. Vâlcea. Răposatul episcop al Râmnicului, Ghenadie Georgescu, mergea în vizită canonică. Zarvă mare, pretutindeni pregătiri. Numai într'un sat bieții preoți, aproape că nu mai știau de ei. Voiau să primească pe episcopul lor, așa cum poate nu fusese întâmpinat niciodată. Totul se aranjase în înțelegere cu autoritățile comunale. „Lumea să fie în haine de sărbătoare, unii călări la marginea satului, alții la poarta bisericii, mai mulți în clopotniță, poate or osteni trăgând clopătele“...

După câțva timp Prea Sfântul își face apariția, iar enoriașii satului în loc de primire cum era stabilit, toți se ascunseră prin case, unii mai încuiară și ușile. Mai mult. Bătrânii n'au mai ieșit din casă, până ce nu s'au convins că prea Sfințitul a ajuns la episcopia lui.

De ce ? Exista în acel sat credința, că cel care va vedea fața Prea Sfântului, va da „ortul popii“. Puțin le păsă lor de dragostea părintească cu care venea acest episcop ; iar de un cuvânt de folos, cât și de binecuvântările Sale, nici nu voiau să audă, când se gândeau că toate acestea au să le plătească așa de scump, cu chiar viața lor...

Dacă astfel de credințe, cu consecințe desigur nu așa de păgubitoare pentru individ cum a fost cazul amintit, trebuie să recunoaștem, că multe sunt și cu urmări destul de funeste. Pentru evidențierea acestora, mă refer la obiceiul ce se observă cu atâta stricteță la înmormântări, punându-se în mână sau la picioarele mortului o călăvie, numită și pomineată 1).

1) Pomineata e un colăcel. El se dă de pomană pentru sufletul mortului, cu credință, că mortul îl va găsi pe lumea cealaltă. Dela pomană i s'a dat numele de pomineată.

Nouă pomineți se împart la biserică în timp ce se cântă : „Văzându-mă zăcând fără glas și fără suflare..“ iar a zecă se ia tocmai la cimitir.

Acel colăcel prin unele părți e înfășurat într'o șuviță de pânză sau șifon. Sunt nouă după numărul vânilor pe unde va avea să treacă sufletul mortului, totodată la fiecare vamă plătind și câte un ban care se leagă într'un colțisor al pânzei.

Mocanii obișnuiesc ca la lumânarea ce o dau preotului în mână cu ocazia înmormântării, plată ce o fac pentru osteneala preotului să o lege tot în colțul basmalei sau prosopului. Desigur, în credința că vămile să fie plătite înainte de transportarea mortului la cimitir.

Și cine dintre frații preoți, sau cântăreți de pe la sate, nu știe că aceasta este luată apoi la cimitir de câte un creștin, în urma poruncii autoritare „luați-i pomineata“, desigur a vreunei babe, care s'a târât până acolo, sprijinită numai de această grijă. Dar ordinul este executat cu atâta supunere. Căci mulți se năpustesc orbește, care mai de care crezând, că a făcut mare ispravă. Că, de! A venit și el în ajutorul celor îndurerați cu ceva. „A luat pomineata mortului, ca apoi s'o aducă acasă copiilor săi“.

Că acest obicei nu ar fi așa de dăunător decât numai în anumite cazuri.

Ce avem de spus însă acolo, unde tuberculoza, anghina, scarlatina și alte boli molipsitoare fac ravagii, iar obiceiul amintit se păstrează, cu multă băgare de seamă sub chiar ochii preotului. Fiecare își poate închipui că această pomineată nu e decât un mijloc de transmitere a atâtor boli, care mai apoi n'au decât să continue opera de distrugere și să ducă tristețe și în alte cămine nevinovate.

În cazul de față, cred că acest obicei nu mai trebuie a fi tolerat. Că se va da ocazie la multe neplăceri, e foarte sigur. Dar misiunea preoțească nu este ea oare însoțită mai mult de amărăciuni? Și când te gândești, că nu sunt puține. Sacrificiul și insistența totdeauna conduc la realizarea oricărei dorințe. Ele sunt două arme, care nu trebuie să lipsească adavăratului misionar. Insistență să depue preotul totdeauna, când e vorba de stârpirea răului, așa cum trebuie să depună și în combaterea acestui obicei. Desele sfătuiri, mai ales după întoarcerea dela cimitir, acasă unde preotul mai are de săvârșit puțină slujbă pentru odihna celui dispărut, cât și cercurile culturale sunt ocazii binevenite pentru scopul urmărit. Să se arate mai întâi răul, consecințele dezastruoase ale acestui obicei și am convingerea că, stârpirea lui nu va întârzia. De multe ori cuvântul autoritar al preotului aste lege pentru enoriașii săi. Se poate întâmpla însă ca încăpățânarea să persiste. În asemenea cazuri preotul să observe atunci, ca la mormânt să nu se mai ia această pomineată. Credincioșii nu se vor mai simți jigniți, iar munca sa va fi încununată de succes. Oare n'a zis Mântuitorul „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea?“

Pr. Em. Măroulescu

Dela Docuzol

**ADUNAREA EPARHIALA A SFINTEI EPISCOPII
CONSTANȚA**

ȘEDINȚA DE CONSTITUIRE din 25 Martie 1932

PROCES-VERBAL

Astăzi 25 Martie anul 1932

În conformitate cu adresa Consiliului Central Bisericesc No. 3433 | 931, și a Sfântului Sinod No. 900 | 932, în ziua de 25 Martie 1932 a avut loc ședința de constituire a Adunării Eparhiale Constanța, având următoarea ordine de zi :

La orele 9 dimineța s'a oficiat de către Prea Sfințitul Episcop înconjurat de cler, în catedrala Sfintei Episcopii, Te-Deumul pentru chemarea Sfântului Duh, la care a asistat aproape toți noii membri ai adunării.

La orele 10 și jumătate, în sala de ceremonii a Palatului Municipal, s'a deschis ședința de către Prea Sfințitul Episcop, printr'o înălțătoare cuvântare, în care după ce arată activitatea ce a depus pentru buna propășire a eparhiei, îndeamnă pe noii aleși la o cât mai intensă activitate în folosul bisericii și a susține interesele morale. Cuvântarea se atașează la dosar.

D-l Doctor Gh. Banu aduce vii mulțumiri Prea Sfințitului Episcop, pentru activitatea ce a depus în buna conducere a Sfintei Episcopii și a eparhiei, precum și pentru apărarea ortodoxiei. Amintește trecutul glorios al sfintei biserici, transmis și nouă prin ereditate și se declară pentru susținerea lui integrală. Recunoaște că avem o preoțime distinsă, care își face datoria cu prisosință și crede că noii aleși se vor ridica la înălțimea morală cerută de situație. Declară că se va devota nevoilor eparhiei.

D-l V. P. Sassu se asociază la toate omagiile aduse de Prea Sfințitul Episcop faptelor de bucurie ca și celor dureroase, mulțumește pentru cuvintele înălțătoare cu care Prea Sfințitul Episcop a salutat adunarea.

Face declarație că, înțelege să lucreze pentru binele bisericii și aduce omagiul pios și duios religiunii străbune în care ne-am legănat copilăria și trăim și noi. Adresându-se numai sufletului religiunea creștină ortodoxă a fost și rămâne cea mai puternică forță spirituală pentru promovarea legitamelor aspirații morale. Ne îndeplinim o datorie și față de stat și față de neam, când omagiem religia creștină ortodoxă. Termină strigând : Trăiască religia ortodoxă. Trăiască Chiriarii cari conduc biserica. Trăiască credința străbună.

D-l I. Cămărășescu mulțumește Prea Sfințitului Episcop, pentru activitatea depusă și face declarație, că își va da toată contribuția necesară pentru prosperarea bisericii noastre.

D-l Doctor Petre Topa, declară că va lupta pentru ca religiunea dominantă să fie p'antată cât mai adânc în masele populare.

D-l Ioan Răducanu se declară adânc impresionat de felul

cum se desfășură ședința și spune că vine cu sufletul plin de încredere, pentru opera ce are de împlinit adunarea eparhială și pe care o vede în școala trecutului, care a fost una și nedespărțită ființă a neamului. Bisericii i se deschide un mare rol social, acela de pacificare a lumii. Vine să lupte pentru afirmarea acestui mare rol.

Preotul Grigore Dumitrescu în numele preoților declară: preoțimea ortodoxă și-a înțeles totdeauna misiunea sa și a lucrat în așa fel, încât noțiunile de neam și lege s'au contopit în mintea Românului. Până la noua lege de organizare bisericească munca preotului a fost mai grea, căci era singur. Acum însă el are prin noile organizații ale Legii Marelui Șaguna, alături de sine, la muncă, și pe credincioși, ceea ce înseamnă că rezultatele vor fi mai mari și mai bune.

Preoții lucrând în biserică, au făcut cea politică, în sensul în care cuvântul „politică” înseamnă urbanizare, înobilare a omului, căci au muncit pentru ridicarea morală și materială a credincioșilor.

În declarațiile membrilor mireni ai Adunării eparhiale, vede desbrăcarea tuturor de haina politicii de partid, din care fiecare face parte și îmbrățișarea politicii bisericești, poruncită de Mântuitorul.

În această situație preoțimea se simte reînviată și pornește la munca pentru îndeplinirea programului Prea Sfințitului Episcop Gherontie.

Se alcătuește birourul provizoriu format astfel:

PREȘEDINTE: Prea Sfințitul Episcop D. D. GHERONTIE.

Secretari clerici: P. C. Preot Anastase Popescu-Constanța și P. C. Preot Constantin Coadă-Cernavoda.

Din partea mirenilor: Se alege secretar: D-l N. D. Chirescu Deputat de Constanța.

Făcându-se apelul se constată că sunt prezenți 53 membri din 60, iar Prea Sfințitul Președinte declară că numărul membrilor fiind cel cerut de lege, adunarea poate lucra valabil.

Adunarea este împărțită în trei comisiuni pentru cercetarea dosarelor și validarea mandatelor. Membrii aleși în adunare din județul Constanța, formează secția I-a, care validează pe cei din secția II-a, formată din membrii din județul Ialomița, cari la rândul lor formează secția de validare a secției III-a, formată din membrii adunării din județele Durostor și Caliacra. Aceștia validează pe cei din secția I-a.

Terminându-se cercetarea dosarelor dela toate secțiunile, ședința se redeschide, iar raportorii dau citire proceselor-verbale de validări și invalidări.

S'au validat alegerile membrilor clerici și mireni din circumscripțiile: Constanța, Medgidia, Hârșova, Mangalia, Ioan Corvin, Domnești din județul Constanța; Călărași, Urziceni, Căzănești, Slobozia, Fetești, Mihai-Viteazu din județul Ialomița; Siliștea, Turtucaia și Alfatar din județul Durostor; Bazargic și Armutlia din județul Caliacra.

Au rămas în discuția plenului adunării alegerile din cercu-

rile : Țândărei-Ialomița, Ostrov-Durostor și Balcic-Caliacra, asupra cărora secțiunile au găsit de cuviință să se facă discuții și în plenul adunării pentru vițiile constatate în dosarele acelor cercuri.

Validându-se mai mult de jumătate din membrii clerici și mireni aleși, Prea Sfințitul Episcop Președinte, declară adunarea legal constituită.

Luându-se în discuție alegerea dela Țândărei unde pentru viții de formă s'a cerut invalidarea D-lui I. Crăpiceru se fac diferite propuneri.

D-l Ioan Răducanu propune să nu se ia în seamă vițiile din dosar și să se valideze alegerea.

D-l Doctor Topa susține să se valideze toate alegerile. Asemenea și D-l I. Cămărășescu.

D-l Doctor Banu cere să invalideze alegerea dela Țândărei. Asemenea și D-nii Radu Roșculeț și D. Gheorghiu.

D-l Iulian Petrescu pledează pentru validare, susținând că vițiul de formă este făcut involuntar, iar contestatorul D-l Belizarie Popescu în nici un caz n'ar putea fi recunoscut ca ales, întrucât D-sa nu este cel ce ar avea numărul de voturi, ca să fie recunoscut ales.

Prea Sfințitul Episcop Președinte arată că, chestiunea poate fi pusă pe două alternative: transcendentă și formalist, dar este de părere că validarea să se facă prin vot nominal secret.

Punându-se la vot, se invalidează alegerea ambilor membri mireni din cercul electoral Țândărei.

Se ia în discuție alegerea membrilor mireni dela cercul Ostrov, județul Durostor.

D-nii: Gh. Cristodorescu, Enric Voinescu, Maior Andreevici și V. Săssu, cer invalidarea d-lui Leonida Vasilescu și să fie declarat ales d-l I. Cojocar. D-l I. Răducanu, Cămărășescu și Eugen Călâc sunt pentru validarea d-lui Leonida Vasilescu.

Prea Cucernicul Revizor Eparhial Gh. Ionescu, care a cercetat cazul la fața locului, declară că vițiile de formă sunt datorite faptului că preotul este fără experiență.

Pusă la vot alegerea, adunarea cu 30 voturi contra 22, declară ales pe d-l I. Cojocar.

Alegerea dela cercul Balcic, județul Caliacra. Luându-se în cercetare contestația făcută contra alegerii d-lui Ilie Georgescu și susținută de d-l Enric Voinescu, pe baza cercetărilor făcute de către Pretorul plășii Balcic, iau parte la discuție d-nii: I. Răducan, Preotul Anastase Popescu, care contestă dreptul pretorului de a cerceta pe clerici fără a avea și organele administrative bisericesti.

D-l Dr. Gh. Banu susține că, imixtiunea puterii administrative în alegerile eparhiale nu-și are chemarea, susținând validarea.

Comisiunea de validări pronunțându-se pentru validare, Prea Sfințitul Episcop Președinte propune adunării validarea, care o aprobă.

Prea Cucernicul Preot Constantin Coadă ales la Hârșova și Medgidia, optează pentru Medgidia, iar d-l Mihail Georgescu ales la Turtucaia și Alfatar, optează pentru Turtucaia.

Prea Sfințitul Episcop propune intervertirea ordinei de zi și

anume ca, alegerea dela punctul 13 (alegerea membrilor în Congresul Național Bisericesc) să treacă la punctul 8 și adunarea aprobă

Asemenea Prea Sfințitul Președinte propune și adunarea aprobă, definitivarea biuroului ce fusese ales provizoriu la începutul sedinței

Pentru alegerea membrilor clerici și mireni în Congresul Național Bisericesc se propune următoarea listă de candidaturi :

Mireni titulari, D-nii : Dr. Petre Topa, V. Sassu, I. Cămărășescu, I. Răducanu, Gh. Cristodorescu, Tașcu Pucerea, Eugen Cealâc, Gh. Banu.

Supleanți, D-nii : N. D. Chirescu, D. Gheorghiu, Mihail Georgescu și Iulian Petrescu.

Preoți titulari : Prea Cucernicul Preot Grigore Dumitrescu, Gh. Ionescu, Constantin Popescu, Constantin Coadă, Ioan Ciolca, Marin Rădulescu și Gh. Popescu.

Supleanți : P. C. Preot Anastase Popescu, Diacon Arghir Vârnav.

La primul scrutin au intrunit D-nii : Dr. Petre Topa 32 voturi și a fost declarat ales.

D-l Vasile Sassu 36 voturi fiind declarat ales.

D-l Tașcu Pucerea 28 voturi, fiind asemenea declarat ales.

Supleanți : La primul scrutin au fost aleși : D-l N. D. Chirescu cu 40 voturi.

Preoți titulari. La primul scrutin a fost ales Prea Cucernicul Vicar Grigore Dumitrescu cu 38 voturi.

P. C. Preot Anastase Popescu retrăgându-și candidatura de la supleanți a fost declarat ales P. C. Diacon Arghir Vârnav cu 23 voturi ca singur candidat.

La al doilea scrutin au fost aleși membrii mireni : Domnul Gh. Cristodorescu cu 23 voturi titular și D-l Dumitru Gheorghiu cu 25 voturi supleant.

Preoți titulari. La al doilea scrutin a fost ales Preotul Constantin Coadă cu 19 voturi.

Prea Sfințitul Episcop Președinte îi declară aleși, felicitându-i.

Procedându-se la alegerea unui membru în consistoriul spiritual Metropolitan, a fost ales cu unanimitate de voturi Prea Cucernicul Preot Anastase Popescu.

Procedându-se la alegerea membrilor în Consistoriul spiritual eparhial, sunt aleși prin aclamațiuni P. C. Preoți : Ioan Roșculeț, Ioan Ciolca și Constantin Coadă.

Tot prin aclamațiuni sunt aleși în secția administrativă P. C. Economi : Gh. N. Ionescu, Dimitrie Dobre, V. Slivneanu, St. Dumitrescu și Gh. S. Popescu, iar ca supleanți : Dumitru Vâlcu, I. Șerban și Gh. Teodosiu.

P. C. Diacon Grigore Iosub fiind referent de drept al acestei comisiuni.

Secția economică.

Sunt aleși P. C. Preoți Economi : Grigore Dumitrescu, P. Dobrescu și d-nii : C. Alimănișteanu, Nicolae Bujor, Radu Roșculeț, Eugen Cealâc, iar ca supleanți : Preot Econom V. Stănescu și d-nii : Romulus Duțescu și Mihail Georgescu.

Referent la această secție este ales : P. C. Econom Grigore Dumitrescu.

Secția culturală.

Sunt aleși P. C. Diacon Arghir Vârnăv, P. C. Preot Marin Rădulescu și D-nii: Aurel Vulpe, Octav Moșescu, Gh. Coriolan și Ioan Dinu, iar ca supleanți: Preotul I. O. Popa și d-nii: Vasile Neagu și Gh. Popescu. Referent la această secție este ales P. C. Diacon Arghir Vârnăv.

Prea Sfințitul Episcop îi declară aleși, felicitându-i.

D-l N. D. Chirescu propune să se depună din inițiativă parlamentară un proiect de lege pentru a se face un împrumut necesar pentru terminarea palatului episcopal.

D-l V. P. Sassu se asociază și cere să i se dea un caracter oficial, însușindu-și-l întreaga adunare și consemnându-se în procesul-verbal de ședință. Aduce elogiul Prea Sfințitului Episcop Președinte, pentru tactul și răbdarea îngerească, precum și modul obiectiv și demn, cu care a prezidat lucrările adunării și face urări pentru biserica și eparhia Constanța.

Prea Sfințitul Episcop Președinte: În actualul consiliu au intrat oameni de marcă, din punct de vedere creștinesc și cetățenesc și are toată încrederea, că toți vor conlucra în mod sincer și devotat pentru propășirea eparhiei.

Arată că, în trecuta legislație lucrările au mers la început greu din cauza lipsei de experiență, dar acum cu experiența făcută, se va lucra mai cu spor.

Prea Sfinția Sa nu va înceta de a propăvădui iubirea de neam și dragostea de Dinastie, care este pârghia de rezistență în vremea de astăzi.

Reliefează dragostea față de Majestatea Sa Regele Carol II și cere Adunării să strige într'un glas: Trăiască Regele.

Adunarea în picioare aclamă pe Majestatea Sa Regele.

Prea Sfinția Sa în continuare spune că munca celor aleși în actuala adunare a fost probată, iar ședința a decurs în dragostea Mântuitorului Hristos. Recunoaște că în toate debaterile nu au existat interese politice ci numai interese înalte față de biserică. Nădăjduiește că făgăduirile solemne pe cari le-au făcut membrii adunării, că vor fi alături de Prea Sfinția Sa se vor și realiza, iar ceea ce interesează mai mult acum este, cum să ne achităm de îndatoririle față de biserică.

Propune să se trimită telegrame de omagii Majestății Sale Regelui, D-lui Prim Ministru Nicolae Iorga și înalt Prea Sfințitului Patriarh, ceea ce adunarea aprobă.

Asemeni propune ca viitoarea ședință a adunării eparhiale să se țină în prima Duminică de după Sfântul Dumitru. Adunarea aprobă. Apoi, mulțumind încă odată membrilor adunării, declară ședința închisă.

Președinte,

(ss) † GHERONTIE

Secretari :

(ss) Preot Anastase Popescu

(ss) Preot Const. Coadă

(ss) D-l N. D. Chirescu

IN ATENȚIA PREOȚIMEI

Cu ocazia hirotisirii în duhovnici a preoților tineri, constatându-se că, unii, nu știu nici rugăciunile de începere (Slavă Ție, Dumnezeu nostru, slavă Ție etc.), P. S. Episcop a luat măsura de a chiea pentru practică la Sf. Episcopie, pe toți preoții tineri, în serii de câte trei pe săptămână.

Ei vor sluji pe rând: unul la Altar și doi la strană, sub supravegherea Ecclesiarhului catedralei.

Preoții, cari se vor găsi că nu știu slujbele, vor fi pedepsiți.

TELEGRAME

Copie depe telegrama Cercului pastoral Doimușlar, județul Durostor, adresată către P. S. Episcop Gherontie :

„Preoții din cercul pastoral Doimușlar, întruniți în prima ședință culturală din acest an, își îndreaptă gândul către arhipăstorul lor și vă roagă să primiți alesele sentimente, de dragoste și devotament ce vă păstrează, urându-vă mulți ani pentru binele bisericii“.

ss. Președinte, Preot Ioan Popescu

INFORMATIUNI

— Se pune în vedere tuturor Cucernicilor Preoți că, cu începere dela 23 Aprilie a. c., sunt oprite toate colectele străine în biserică, oricare ar fi ele și ori de cine s'ar cere în tot cupriusul acestei eparhii.

În timpul sărbătorilor Invierii Domnului se vor lua măsuri, spre a se colecta în folosul săracilor.

Sumele rezultate din colecte ce privesc Eparhia Noastră, se vor trimite Sf. Episcopii de două ori pe an.

— Toți Președinții de cercuri culturale, cari n'au trimis încă până acum Sf. Episcopii itinerarul ședințelor cercului pe anul în curs, sunt invitați și pe această cale a se conforma întocmai art. 7 și 24 din „Regulamentul cercurilor culturale preotești“. Aceasta pentru aprobare și ținerea în evidență a executării lor.

— A apărut de curând lucrarea: „Omiliile Duhovnicești“, a sfântului Macarie Egipteanul, tradusă din original de Păr. C. Iordăchescu, profesor la Facultatea de teologie din Chișinău.

Se poate comanda dela Consiliul Eparhial al Arhiepiscopiei Chişinăului, preţul 100 lei, plus 4 lei cheltueli de expediţie.

— Tâlcuirea Sfințelor Evanghelii a celor patru evangheliști de Păr. Arhim. I. Scriban. Cartea are 81 de pagini, în formatul revistei „Bis. Ort. Române”. Preţul 40 lei și se poate comanda dela Tip. Cărilor Bisericești-Bucureși.

-- „Veniți la Iisus”, așa este intitulată o foaie creștină de îndrumare religioasă și morală scoasă de Cucernicul Preot M. Buric, parohul Bisericii Crișan-Horia, jud. Constanța. O recomandăm călduros tuturor cititorilor noștri, întrucât această foaie este alcătuită cu îngrijire și cuprinde multe învățături folositoare.

Publicațiune

Se aduce la cunoștința celor interesați că, în ziua de Luni 28 Martie 1932 se va ține licitație publică în localul primăriei comunei Cocargeaua, jud. Ialomița, la orele 9 dimineața, pentru arendarea terenului de 5 Ha. cu care biserica filială „Adormirea Maicii Domnului” a fost împroprietărită prin legea reformii agrare din 1921.

Arendarea se face pe termen de un an, 1 Ianuarie 1932—1 Ianuarie 1933.

Licităția va începe de la suma de lei 500 (cinci sute) de Ha. Toate dările către Stat, județ și comună, privesc pe arendaș.

Arendașul va plăti suma integrală a arendeii, îndată după adjudecare, chiar în ziua licitației.

În caz că arendarea nu se va putea face în ziua fixată mai sus, se va ține a doua licitație la 4 Aprilie 1932; dacă nici atunci nu se va putea face, se va ține a treia și ultima licitație la 14 Aprilie 1932, în aceleași condițiuni.

Paroh, Gh. C. Popescu

Publicațiune

În conformitate cu ordinul No. 735 | 1932, al Sfintei Episcopii Constanța, se aduce la cunoștința generală că, în ziua de 17 Aprilie 1932, orele 10 dimineața, se va ține licitație publică, în cancelaria primăriei Comunei Bărcănești, cu oferte deschise și fără drept de supraoferte, pentru vânzarea a 650 salcâmi, aflați la Cimitirul Bisericii vechi, care salcâmi însumează 1345 palme.

Prețul dela care va începe licitația, s'a fixat la Lei 22 palma.

D-nii concurenți vor depune o garanție de 5 % în numerar s'au efecte garantate de stat.

Licităția se va ține în conformitate cu dispozițiunile art. 88 până la 110 din legea contabilității publice și art. 31—53 din Reg. Oficiului Central de Licității.

Președinte, Preot Paroh Pr. N. G. Fluture

Secretar, A. Vișan

Publicațiune

Epitropia Bisericii Sf. Treime, com. Bordușelu jud. Ialomița, aduce la cunoștința amatorilor, că în ziua de 7 Mai 1932 ora 10 a. m. în localul Sf. Biserici din satul Bordușelu de sus se va ține licitație publică cu oferte închise și sigilate conform art. 88—101, din legea comptabilității publice, pentru lucrările de reparație necesare Sf. Biserici—subzidirea temeliei pe o distanță de 12 m. lungime—toate în valoare de 30000 (trei zeci mii) lei, conform devizului alcătuit de Serviciul Tehnic Ialomița, și verificat de Consiliul Central Bisericesc.

Domnii ofertanți spre a fi admiși la licitație vor depune odată cu ofertele drept garanție 5 %, în numerar sau efecte de stat, ori garantate de stat, asupra valorii devizului conform art. 92 din legea contabilității publice. Garanția de 5 % se va completa la 10 % în termen de zece zile dela comunicarea adjudecării definitive, deasemenea vor mai depune și certificate prin care să se dovedească că au mai executat în țară asemenea lucrări și că s'au achitat în timp mulțămitor.

Garanția nu se va putea restitui decât după recepționarea definitivă a lucrărilor prevăzute în deviz.

Devizul și caetul de sarcini se pot vedea la oficiul parohial în orice zi dela 8—12 a. m.

Supra oferte sunt interzise.

Termenul pentru executarea lucrărilor, mai sus arătate este de 30 (treizeci) zile dela data semnării contractului de antrepriză.

Președinte, Pr. Paroh Th. Enache

Publicațiune

Comitetul de reparație al bisericii Sf. Treime din satul Mircești comuna Beilic—Constanța aduce la cunoștința tuturor amatorilor, că în ziua de 2 Maiu 1932 se ține licitație publică, pentru repararea bisericii Sf. Treime din satul Mircești com. Beilic jud. Constanța. Orice relațiuni se pot lua dela preotul paroh din Ioan Corvin jud. Constanța.

Devizul și alte condițiuni de reparație deasemeni se poate vedea la sus numitul preot cum și suma prevăzută în deviz ce se ridică la cifra de 45.000.

Președinte, S. N. Doru

Secretar, C. Boboc

SFANTA EPISCOPIE — CONSTANȚA

Domnului Revista „Biserica Ortodoxă
P. G. Sale Română

Biserica Antim
Comuna _____

Parohia Boboșești

Județul București

